

Sygn. akt V KZ 21/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie **K. S.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 17 czerwca 2015 r.,

zażalenia K. S.

na zarządzenie Przewodniczącej VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu

Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 10 kwietnia 2015 r., VI WKK 3/15,

odmawiające przyjęcia kasacji osobistej skazanego od wyroku Sądu Okręgowego

w Jeleniej Górze z dnia 19 grudnia 2014 r., VI Ka 560/14, utrzymującego w mocy

wyrok łączny Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 5 września 2014r., II K

213/14,

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Ustawodawca w przepisie art. 526 § 2 k.p.k. wprowadził tzw. przymus adwokacki w zakresie wnoszenia kasacji. Wynika z niego, że Sąd Najwyższy nie może rozpoznawać kasacji sporządzanych osobiście przez osoby skazane, gdyż naruszałoby to obowiązującą procedurę karną. Dlatego też domaganie się w zażaleniu K.S. na zarządzenie o odmowie przyjęcia jego kasacji merytorycznej kontroli zapadłych wyroków – oczekiwanego skutku przynieść nie mogło. Sąd Najwyższy, jak każdy inny, orzeka na podstawie obowiązujących ustaw, w tym przypadku Kodeksu postępowania karnego i nie ma żadnego marginesu dowolności w zakresie określania swojej kognicji.

Oceniając natomiast instancyjnie zaskarżone zarządzenie, trzeba stwierdzić, że nie ma podstaw do podważenia jego prawidłowości. Po wydaniu wyroku przez Sąd odwoławczy skazanemu wyznaczono obrońcę z urzędu w celu rozważenia wniesienia kasacji. Obrońca przedstawił własną opinię prawną, nie stwierdzając podstaw prawnych do wniesienia kasacji. Przepis art. 84 § 3 k.p.k. wprost do takiej oceny obrońcę uprawniał. Wezwany do uzupełnienia braku formalnego kasacji skazany w kolejnym piśmie oświadczył, że nie stać go na adwokata z wyboru i zażądał wyznaczenia innego adwokata. Odmowa wyznaczenia innego adwokata również nie naruszała przepisów proceduralnych, jako że w sprawie nie ujawniły się zaniedbania swych obowiązków przez dotychczas wyznaczonego obrońcę, co szeroko opisano w doręczonym skazanemu zarządzeniu z dnia 10 marca 2015r. (k.163 – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1997r., V KZ 57/97, OSNKW 1997, z. 9-10, poz. 82). Bezspornie, K.S. nie usunął braku formalnego wniesionej kasacji, to jest nie wniósł jej ustanowiony przez niego obrońca z wyboru. Skoro natomiast osobista kasacja skazanego dotknięta była brakiem uniemożliwiającym nadanie jej procesowego biegu, Przewodnicząca wydziału wręcz zobligowana była – w oparciu o przepisy art. 530 § 2 w zw. z art. 526 § 2 i art. 120 § 2 k.p.k. – odmówić jej przyjęcia.

Z tych też względów, zaskarżone zarządzenie należało utrzymać w mocy.

Na marginesie można dodać, że o ile K.S. uważa – jak to w zupełnie niewłaściwej formie przedstawia w swych pismach – że zapadłe wobec niego wyroki dotknięte są wskazywanymi wadami, ma możliwość ubiegania się o ich wzruszenia w drodze kasacji nadzwyczajnej, do której uprawnione są podmioty wskazane w art. 521 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.